

Proloog

‘Ladies and gentlemen, we komen nu bij het hoogtepunt van deze dag. Aan deze race nemen alleen de allerbeste paarden van het land deel. Als favoriet geldt Crown Eagle, met in het zadel de huidige Britse kampioen Colan Shelley. Maar ook Casanova en Ghostwriter maken vandaag wellicht een goede kans om te winnen.’

Ik keek naar Liv, die naast me met beide armen op het hek leunde en de paarden op de baan filmde. Ze voelde dat aan en grinnikte naar me.

‘Echt krankzinnig hier, hè? Het lijkt wel een heel andere wereld.’

Een andere wereld. Dat klopte aardig. Te midden van de vele kleurrijke jurken en extravagante hoofddeksels had ik het gevoel op een carnavalsfeest voor volwassenen te zijn. Je had twee groepen onder de gasten. De ene had zich opgetut als voor een ontmoeting met de koningin in eigen persoon. De mannen droegen een smoking en cilinderhoed, de vrouwen chique jurken en glimmende schoenen met naaldhakken. Ze stonden dicht bij elkaar, hielden champagneglazen vast en praatten over renpaarden en de actuele toestand in het parlement. De andere groep was minder beschaafd. Ze lachten en giechelden luidruchtig, dronken hun bubbels rechtstreeks uit de fles en leken maar één doel te hebben: opvallen, hoe

dan ook. Er werd gegild en met vaantjes gezwaaid en er werden ontelbare selfies gemaakt. Daarbij leek het buitengewoon belangrijk te zijn om de buitenissige hoeden in beeld te brengen. Een vrouw in een mini-jurk droeg serieus een hoed zo groot als een autoband en in de vorm van een bruidstaart op haar hoofd, een andere vrouw zelfs een grote ijshoorn.

Net toen ik dacht dat het niet nog gekker kon, liep er een man voorbij die zijn knalblauwe haar zo strak naar achteren had gebonden dat het net was alsof hij zijn voorhoofd glad wilde trekken. Ook zijn wenkbrauwen waren blauw geverfd en naast de veel te lange kunstwimpers zat een kronkelende reeks glinsterende steentjes op zijn gezicht geplakt.

Welkom in Panem, dacht ik, en ik schudde vol ongeloof mijn hoofd en draaide me weer om naar Liv. Ze had me vanmorgen uitgelegd dat ik onmogelijk naar deze paardenrennen kon in jeans en Chucks. Ik had toen gedacht dat ze vreselijk overdreef. Maar inmiddels was ik ervan overtuigd dat ik in mijn op de knieën gescheurde lievelingsjeans en een t-shirt met in grote letters *SAVE THE EARTH, IT'S THE ONLY PLANET WITH HORSES* erop nooit op het terrein toegelaten zou zijn. Bij de ingang al werden alle toeschouwers kritisch gecontroleerd. Wie niet gepast gekleed was of zelfs maar was vergeten een hoed op te zetten, kwam er niet in. Maar natuurlijk had Liv ervoor gezorgd dat we perfect bij de rest van de menigte pasten en zonder problemen door mochten lopen. Ze had me een van haar jurken geleend, een eenvoudige blauwe kokerjurk met lange mouwen en bijpassende ballerina's. Daarna had ze mijn haar gevlochten en er een half transparant hoedje op vastgezet. Ze had me verzekerd dat ik er fantastisch uitzag, ook al had ik het gevoel dat ik een vogel-

nestje op mijn hoofd droeg. Het was in elk geval ongebruikelijk warm voor eind september, dus we hoefden geen kou te lijden om er goed uit te zien. Al zou Liv dat gegarandeerd op de koop toe hebben genomen.

Ze knipoogde naar me, draaide haar camera in onze richting en wierp haar lange donkerbruine haar naar achteren. Met de in zachtroze gestifte lippen vormde ze een kusmondje. Ik dwong mezelf te glimlachen, ook al was ik daar niet echt voor in de stemming. Maar Liv hoefde niet te merken hoe ongemakkelijk ik me voelde. Ik had het er al weken alleen maar over hoe erg ik de paarden op Caverley Green miste. Ze had me een plezier willen doen door me mee te nemen naar de renbaan, dus mocht ik haar dag niet verpesten. Bovendien had ik lang genoeg thuisgezeten, in joggingbroeken en in Jordans truien rondgelopen en met regelmaat de koelkast geplunderd. Dat moest afgelopen zijn. Ik had Liv beloofd eindelijk weer eens lol te maken, een paar uur lang niet aan...

Nee, ik zou nu níét aan hém denken. Deze dag was uitsluitend voor mijn beste vriendin.

'De video wordt beslist een hit op je YouTube-kanaal,' zei ik en Livs glimlach werd nog breder.

'Ja, dat denk ik ook. Straks bij de prijsuitreiking proberen we ook helemaal vooraan te gaan staan, hè?'

Ik grinnikte. Voorste rij? Geen probleem. We hadden ons voor de filmpjes op Livs YouTube-kanaal al door een milieudemonstratie en door gillende fans bij een concert van Shawn Mendes heen geworsteld. Wat stelden een stelletje aangeschoten kippen met fruitshalen en reusachtige vlinders op hun hoofd dan nog voor?

‘De paarden zijn nu op weg naar de start,’ verkondigde de speaker en Liv tikte meteen weer op haar scherm. ‘Wil jij filmen?’ vroeg ze, en ze stak me haar mobieltje toe. ‘Jouw video’s zijn beter dan de mijne. Ze worden altijd vaker bekeken.’

Ik knikte, pakte Livs mobieltje aan en zwenkte het een keer van links naar rechts om alles vast te leggen. Daarna zoomde ik in op de afzonderlijke paarden. Een slanke vos sjokte met het hoofd omlaag voorbij terwijl andere paarden trippelpasjes maakten, naar opzij uitweken en met hun staart zwiepten. Ik zag wel iets in een donkerbruine hengst met een rood zadeldek en aftekeningen op de benen. Maar hij leek gestrest, hield zijn hoofd heel hoog en steigerde toen hij de startbox naderde. Zelfs vanuit de verte kon ik zien dat hij zijn hals draaide en zijn ogen opensperde.

‘Dat is Damon Dreams, de nummer vijf,’ fluisterde Liv, die het opzocht in haar programmaboekje. ‘Hij is nogal wild, hè?’

Ik schudde mijn hoofd. Nee, hij wilde alleen maar laten weten hoe hij zich voelde, maar er luisterde niemand naar hem. Hij deed me aan Mariscal denken, de zilverkleurige hengst die ik op Caverley Green had leren kennen. Eigenlijk had ik niet bij hem in de buurt mogen komen omdat Quinn, de stalmeester, hem onberekenbaar vond, maar gaandeweg hadden we vriendschap gesloten. Hij had me veel geleerd. Over paarden, maar ook over mezelf. Ik miste hem. Net als de andere paarden: Tira, Lanciano en vooral Sparky. Ik miste hun nabijheid, de manier waarop ze bij me naar binnen keken en me tot rust brachten. Ik miste de momenten van stille vertrouwdeheid en ook die waarop ze me aan het lachen maakten. Ik miste eigenlijk alles aan ze. Maar dit hier... Opnieuw keek ik naar de donkerbruine hengst. Dit was iets heel anders dan ik van ons uitstapje

had gehoopt. Niets hiervan deed me denken aan de intense band tussen paard en mens zoals ik die nu kende. Edward had gezegd dat het werk met paarden op vertrouwen en wederzijds respect berustte. Hij vond het belangrijk om elk paard het gevoel te geven dat het iets bijzonders was en... Verdorie, nu dacht ik toch weer aan hem. Ik beet op mijn tong en knipperde diverse keren met mijn ogen om de beelden uit mijn hoofd te zetten. Edward zoals ik hem had leren kennen bestond niet meer. Alleen nog Tristan. Prins Tristan, die al dagen samen met de Franse president op tv te zien was en daarbij zo vreemd op me overkwam dat het net was alsof we elkaar nooit hadden gekend.

‘Alles oké?’ vroeg Liv naast me. ‘Je lijkt zo afwezig.’

‘Ik...’ *Ik moest gewoon weer aan die idioot denken, hoewel ik me vast had voorgenomen dat niet te doen.* ‘Ik was alleen even in gedachten verzonken.’

Ze hield haar hoofd schuin en keek me een poos aan. ‘Gedachten aan hém?’

Meteen draaide ik mijn hoofd in haar richting en ik voelde mijn wangen rood worden. *Hoeho...?*

‘Het is al goed.’ Liv legde haar hand op de mijne en gaf er een kneepje in. ‘Dat hoeft je niet vervelend te vinden. Integendeel. Het bewijst alleen maar dat je nog steeds om hem geeft.’

Maar ik wil niets meer om hem geven.

‘Hij heeft tegen me gelogen,’ zei ik met op elkaar geklemde tanden en ik keek zo ingespannen naar de baan alsof de race al was begonnen. *Hij deed alsof hij iemand anders was, iemand die hij niet is. In plaats daarvan is hij verdorie de prins van Engeland! De prins!* Erger kon het niet.

Even bleven we zwijgend naast elkaar staan en ik had de indruk dat Liv graag iets wilde zeggen, maar niet goed wist hoe ik zou reageren. Ten slotte nam ze haar hand weer van de mijne, rommelde in haar handtas en haalde een zakje katjesdrop tevoorschijn. Ze scheurde het zakje open en hield het me voor. Ik haalde er een uit, stak het in mijn mond en kauwde er afwezig op.

‘Denk je nog veel aan hem?’ vroeg Liv en ik voelde een steek in mijn buik.

Nee, helemaal niet. Ik ben al over hem heen. De woorden lagen al op mijn tong, maar ik hield ze in en zuchtte. Ik wilde niet tegen Liv liegen.

‘Elke dag,’ bekende ik zacht zonder haar aan te kijken. ‘Maar dat verandert...’

Helemaal niets, had ik willen zeggen, maar toen klonk opnieuw de stem van de speaker.

‘Damon Dreams is na wat overreding ook zover. Het startveld is dus compleet.’ Er klonk een bel. ‘En daar gaan de boxen open voor de derde race van vandaag!’

Het publiek was geboeid, gemompel ging over in geroep. Naast me pakte een vrouw haar verrekijker.

Dat verandert helemaal niets, hield ik me opnieuw voor. *Gewoon. Helemaal. Niets.* Toen leunde ik met mijn onderarmen op het hek en boog naar voren om de paarden beter te kunnen zien. Ze naderden de eerste bocht, met helemaal vooraan de vos die me als eerste was opgevallen.

Weer meldde de speaker zich: ‘In deze race lopen de paarden meer dan 2400 meter. Falcon Legend voert het veld aan, met daarachter Ghostwriter vóór Casanova. Nu komt Ghostwriter naar vo-

ren. Ghostwriter vóór Falcon Legend. Casanova en dan Crown Eagle met nummer acht.’

Ik zag de paarden over de baan racen. Hoe verder ze kwamen, hoe rumoeriger de toeschouwers werden.

‘Kom op, Crown Eagle!’ riep een man schuin achter ons, die hard in zijn handen klapte. ‘Laat ze wat zien!’

‘Ze zijn nu op het laatste rechte stuk voor de finish! Ghostwriter vóór Falcon Legend. Casanova, Crown Eagle, Damon Dreams. Daarachter Santo, Easy Fly en Calico.’ De stem van de speaker sloeg over. De toeschouwers drongen samen. Ook Liv stond enthousiast te springen. Als vanzelf zochten mijn ogen naar de donkerbruine hengst met het rode zadeldek. Ik ontdekte hem aan de rand van de groep en zag dat hij zijn achterstand met reusachtige galopsprongen inhaalde, de rest van het veld voorbijging en aan kop ging lopen.

‘En daar komt hij naar voren!’ riep de speaker vol ongeloof. ‘Damon Dreams, de outsider! Hij gaat aan kop, op de voet gevolgd door Ghostwriter. Damon Dreams. Ghostwriter. Damon Dreams! Damon Dreams wint de race vóór Ghostwriter, ladies and gentlemen. Wát een finish! Op de derde plaats Crown Eagle, daarna...’

Naast me gilte een vrouw zo hard dat ik het liefst mijn oren dicht had gestopt. Ze stak haar wedpapiertje hoog in de lucht en viel haar man in de armen. Ook achter me hoorde ik mensen juichen. Andere mensen vloekten.

Via het beeldscherm van het mobieltje keek ik toe terwijl de paarden uitgaloppeerden, en weer dacht ik aan de tijd met Mariscal. Stille momenten waarin we toch hadden geweten wat de ander dacht. Dat had me telkens weer gefascineerd aan hem.

Om me heen ebde het applaus weg, gemompel werd luider en ik hoorde hier en daar gelach. Ik zuchtte en stapte bij het hek weg. Tussen al die bont uitgedoste mensen, van wie de meesten – zo vermoedde ik – de paarden helemaal niet begrepen en ze niet zagen zoals ik ze zag, voelde ik me eenzamer dan ik me in lange tijd gevoeld had.

Damon Dreams werd naar de winnaarsring gebracht. Hij danste nog steeds, maar zijn jockey bleef rustig en leidde hem langs het hek, waarna hij naast het paviljoen midden op het veld tot stilstand kwam. Liv glimlachte in de camera. Ik stak mijn duim naar haar op en ze vatte de race nog een keer samen voor haar YouTube-kijkers. Daarbij benadrukte ze hoe blij ze voor de eigenaar van het paard was met de onverwachte overwinning. ‘En dat maakt maar weer eens duidelijk dat we nooit het geloof in onszelf moeten verliezen, ongeacht wat anderen over ons denken,’ sloot ze haar praatje af en ze gebaarde me dat ik nu moest inzoomen op het podium.

Ik knikte om aan te geven dat ik het begrepen had. Op hetzelfde moment betrad de speaker het podium. Hij prees Damon Dreams uitbundig en feliciteerde de eigenaar zo overdreven dat ik er al snel genoeg van had.

Toppaard van het jaar... verdiende zege... bla, bla, bla... Jaja, toppaard? Een paar minuten geleden was hij nog een outsider. Ik schudde mijn hoofd, maar stopte meteen weer, omdat de camera wiebelde.

‘En daarom,’ riep de speaker, ‘is het me een grote eer u allemaal te kunnen meedelen dat deze prijs vandaag wordt uitgereikt door een heel bijzondere eregast.’

Overall werd gefluisterd en ik werd onzacht opzij geduwd. *What the...?*

‘Nou, dames, is dat een geslaagde verrassing of niet?’ zei de speaker lachend. Het volkslied klonk. Meisjes gilden. Volwassen vrouwen gilden. Zelfs sommige mannen. Er werd met vaantjes gezwaaid. Ik keek Liv vragend aan en zag tot mijn schrik dat ze bleek was geworden.

‘Dat wist ik niet,’ bezwoer ze me, haar ogen wijd open. ‘Echt niet.’

Wat bedoelde ze? Ik draaide de camera in de richting waarin iedereen keek... en verstarde. Er marcheerde een troep beveiligers de ring in, allemaal in zwart pak, met zonnebrillen en ernstige gezichten. Een van hen kwam me bekend voor. Netjes gestyled haar, een volle baard, een zonnebril. Ik vergat van schrik adem te halen. Het was Sixton, Edwards persoonlijke bodyguard. En achter hem kwamen twee gestalten langzaam de ring in: een man met zilverkleurig haar, een wit pak, smalle lippen en zegelringen aan beide handen. En naast hem, met blond haar, zwarte rokjas, cilinderhoed en sneeuwwitte handschoenen... Edward.

Centimeter voor centimeter liet ik de camera zakken. Ik kon niet anders dan naar hem staren. Ademhalen kostte me plotseling moeite. Ik wilde terugdeinzen, maar ik botste alleen tegen degene die achter me stond op, wat me een verontwaardigd gegrom opleverde. Mijn hart ging tekeer. Edward stapte het podium op. Hij schudde de eigenaar van het paard de hand, zwaaide en glimlachte. Maar dat laatste alleen met zijn lippen. Met kille, ijsgrijze ogen tuurde hij voor zich uit alsof hij door de menigte heen keek.

Liv nam haar mobieltje van me over en legde haar hand op de mijne. ‘Zullen we gaan?’

Ja, alsjeblieft.

Op dat moment wuifde Edward in onze richting. Toen verstarde hij en zag ik mijn naam op zijn lippen. *Grace*. We keken elkaar aan. Vol ongeloof en verbazing. Het kon maar een fractie van een seconde zijn, maar het voelde als een eeuwigheid. Ik kreeg het warm. Het zweet stond plotseling in mijn handen. Opnieuw deinsde ik terug en stootte tegen de muur van mensen.

Toen sprong Edward van het podium en kwam naar me toe. De mensen reageerden razend enthousiast en staken hun handen in zijn richting om hem aan te raken. Overal klikten camera's. De beveiligers keken elkaar onzeker aan. Nee, dit intermezzo maakte absoluut geen deel uit van het geplande programma!

Opnieuw stapte ik naar achteren en deze keer gingen de mensen achter me uiteen, dankbaar dat mijn plaats op de voorste rij vrijkwam. Maar liefst drie meisjes schoten me voorbij en drongen samen op mijn plek.

'Grace, wacht alsjeblieft!'

Ik vluchtte door de kleinste gaatjes en lette niet meer op waar Liv was. Die zou me wel vinden.

'Grace!' riep Edward weer en toen ik een blik over mijn schouder wierp, zag ik hem op het hek klimmen en naar me uitkijken. Toen sprong hij er aan de andere kant af en meteen werd hij belaagd door opgewonden kakelende kippen. De beveiligers waren meteen ter plaatse, hielden de mensen op afstand en maakten de weg voor hem vrij. Hij kwam recht op me af.

Verdwijn! riep ik in gedachten, maar mijn voeten gehoorzaamden me niet meer.

Edward bleef voor me staan, keek me aan en stak een hand naar me uit. Maar toen bedacht hij zich en glimlachte hij slechts. Nie-

mand zei iets, maar de onuitgesproken woorden wervelden om ons heen als opgewonden glimwormpjes.

Ik slikte. 'Je...' *hebt tegen me gelogen, mijn hart gebroken. Je bent een verdraaide idioot en ik wil je nooit meer zien.* 'Je ziet er volkomen belachelijk uit. Als een stinkend rijke deftige graaf.'

Mijn god, had ik dat echt gezegd? Waar al die mensen bij stonden?

Edwards mondhoeken trilden. 'Voor het geval je het vergeten was... ik ben een stinkend rijke graaf. Namelijk de graaf van Guilford én hertog van Suttington. Het hele gebied rondom Caverley Green, niet alleen de stad.' Er speelde een glimlach rond zijn lippen en hij tikte tegen zijn belachelijke corsage. 'Tja, de meesten hier vinden dat geloof ik nogal sexy.' Hij glimlachte weer, deze keer ook met zijn ogen. 'Ik had niet verwacht dat ik je uitgerekend hier...'

Hij kon zijn zin niet afmaken. Een groep meisjes schreeuwde Edwards naam en probeerde onder de muur van beveiligers door te duiken om hem aan te raken. Toen kwam een van de beveiligers pal naast mij staan.

'Het verkeerde moment voor een intiem gesprek,' hoorde ik Sixton zeggen. Hij keek me kort aan en schonk toen Edward een afkeurende blik. 'Mocht het je nog niet zijn opgevallen, je bent nu live op diverse socialmediakanalen. Details over de *royal romance*? Een heel slecht idee.'

Hij legde een hand op Edwards schouder en wilde hem terug naar het podium duwen. Maar Edward draaide zich nog een keer naar me om.

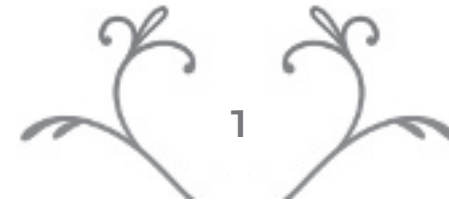
'Doe nou geen domme dingen,' bromde Sixton en meteen schaarde ook de andere beveiligers zich om hem heen.

Ik kon niets anders dan blijven staan en hem nakijken. Wat was er net nou echt gebeurd? Ik kreeg de tijd niet om die vraag te beantwoorden. Camera's flitsten en een vrouw met knalroze lippenstift hield haar mobieltje voor mijn gezicht.

'Hé, jij daar, ken je prins Tristan persoonlijk? Ben je zijn vriendin?'

Wat? Ik keek haar stomverbaasd aan. De camera was zo dichtbij dat ze onmogelijk iets anders dan mijn neusvleugels kon opnemen.

'Ik,' begon ik en ik moest me inhouden om de camera niet weg te slaan. Ik werd door paniek overmand. Iedereen keek naar mij! Ik kreeg geen lucht. 'Nee, nee, dat ben ik niet,' zei ik schor. Toen draaide ik me om, baande me een weg tussen de rijen mensen door en rende van het terrein af.

Met gebogen hoofd liep ik op school door de gang en hoopte constant dat ik niet meteen herkend zou worden. Ik trok de capuchon van mijn hoody onder mijn rugzak uit, stopte mijn opvallende rode haar erin en trok hem ver over mijn hoofd. Toch hoorde ik een groepje meisjes zacht giechelen toen ik hun voorbijliep. Een van de meisjes haalde zelfs haar mobieltje tevoorschijn en stak het naar me op. Ik draaide snel mijn hoofd weg en liep door naar de gang waar mijn kluisje was.

Twee leraren kwamen me tegemoet. Ik bedankte hen glimlachend toen ze de glazen deur tussen de twee gangen voor me openhielden. Ze onderbraken meteen hun gesprek en meneer Franklin, bij wie ik het afgelopen halfjaar in de werkgroep astronomie had gezeten, keek me aan alsof ik een curiositeit was. Mijn glimlach verdween. O god, zelfs de leraren hadden het al gehoord! Haastig liep ik hun voorbij, mijn blik strak op de grijze vinylvloer gericht. Onder het lopen tastte ik naar mijn mobieltje in mijn zak. Zou ik mijn broer bellen? Jordan zou me beslist komen ophalen als ik hem dat vroeg. Ik kon me voor een paar dagen ziek melden en wachten tot de media ophielden over me te schrijven en de belangstelling voor me afnam. Aan de andere kant... hoe zou ik dan overkomen?